

татство на образитѣ и съобщенията чрезъ изявителни изречения, имаме при риторичното развитие на идеята: любовъ къмъ родното мѣсто, както я изпитва отлчениятъ по неволя въ чужбина. Селимински пише:

„Прочее, всѣки въ чужбина, предъ всички великолепи дворци, предпочита бащината си колиба, предъ всички огромни недвижими имоти — родната си малка градина, която или баща му, или дѣда му, или самъ той е устроилъ, поливалъ и кастрилъ растенията ѝ съ собственитѣ си ржце. Никога въ разнитѣ изкусни забави въ чужбина човѣкъ не усѣща сладостта на удоволствието, както въ родината си, — било лѣтно време, по гроздоберъ, или зимно край огъня, по време на дружитѣ работи, когато Еросъ подканя, Афродита закриля, Аполонъ забавлява, Грациитѣ увѣнчаватъ главитѣ на влюбенитѣ съ разноцвѣтни благоуханни естествени цвѣта и, следъ привръщане на работата и забавитѣ, Морфей изпраща на всички чрезъ клепкитѣ имъ дълбокия сънъ и влива амброзия въ изморенитѣ имъ тѣлесни членове.

„Всѣки, прочее, желае да погребее своя мъртвецъ въ бащинитѣ си гробища, тъй като отъ тамъ пжтътъ за другия свѣтъ е по-краткъ и по-лесенъ. Всѣки желае да принесе жертвитѣ си на праотеческитѣ мѣстни богове, върху домашното огнище въ родината, гдето, безспорно, по-благо-склонно се слушатъ молбитѣ въ молитвитѣ и приематъ жертвоприноситѣ. Който е богатъ, желае тамъ въ родината си да покаже богатствата си, толкова повече, че за сега не може да я види. Който е мждъръ — тамъ да разпрѣсне свѣтлината на ума и на дългогодишната си опитность; който е занаятчия, — тамъ да остави издѣлията на своята способность за вѣчна паметъ и слава на родината; младежтътъ кжде другаде, освенъ въ родината си, би се удостоилъ съ достойни похвали на съгражданитѣ си, съ уважение на връстницитѣ си, съ обичята на по-старитѣ и вежливостта на всички?“

Къмъ особената структура на речта у Селимински спадатъ и въпросителнитѣ изречения, гдето всѣки новъ членъ, аналогично развитъ, засилва съобщението и вади поясно на показъ основната идея. Говорейки за носталгията на българина въ чужбина, той пише, като продължение на горното мѣсто и все съ сжщата ритмична пълнота и хармония:

„Коя друга жена може да замѣни родната ни майка? Коя девойка — милата ни сестра? Кой младежъ — обичния братъ? Кой мжжъ — пѣжнообичния баща? Кой би се загрижилъ за голѣмитѣ ни нужди, или би ни съчувствувалъ въ време на боледуване, или би ни помагалъ съ срдствата си презъ време на немощта ни? — Най-положително, никой въ чужбина. Коя любовница може да завладѣе сърцето ни, ако не оная, която сподѣля еднакви съ насъ чувства, родни обичаи и нрави, които ни сж най-отлични и приятни отъ всички други? Съ кои съграждани можемъ да имаме толкова задушевность и връзки, освенъ съ